

de efter Forholdets Bestaaenhed egne sig til Inddragelse. Af hver Renterigsdaler af den førstnævnte Slags Kapitaler vil Bidraget formentlig kunne ansættes til et Beløb af 2 p. Dette vil t. Ex. for en Myndling, der har 500 Rd. som Kapital indstaaende i Overformynderiet kun udgjøre et Uddrag i hver Termin af 20 p. Af de sidstnævnte Kapitaler vil Bidraget derimod vel kunne ansættes til 4 p., hvilken Forskjel tør anses tilstrækkelig begrundet ved det forskjellige Diemed, hvori Kapitalerne indsættes.

Det Bidrag, som Laantageren af Madsens Midler bør yde, har Ministeriet troet burde bestemmes til $\frac{1}{4}$ pCt. om Aaret af de laante Kapitaler, hvilket Tillæg til den sædvanlige Rente af 4 pCt. vil opveies af den Fordel, det i Almindelighed vil være for Laantagerne at have faste Penge anbragte i deres Eiendomme. Det er en Selvfølge at ogsaa de nuværende Laantagere maae svare denne $\frac{1}{4}$ pCt. Man kan vel ikke ligefrem paalægge dem denne forhøiede Rente; men ere de ikke villige til at svare den, vil de udlaante Kapitaler blive at opsigte dem og at udsætte paany.

Paa denne Maade vil der til Bestyrelsen af Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn efter den ovennævnte Opgjørelse kunne regnes paa et samlet aarligt Beløb af omtrent 21,300 Rd., nemlig:

for Sjællands Stift	7,307 Rd.
for Fyens Stift	2,536 —
for Lollands og Falsters Stift. . .	1,176 —
for Aalborg, Hjørring og Thisted Amt	3,037 —
for Viborg Amt	752 —
for Aarhus Stift	3,409 —
for Ribe Stift	3,093 —

Jalt 21,310 Rd.

Deraf udgjør Afgiften af 2 p. af hver Renterigsdaler	6,468 Rd.
+ 2 p. til af hver Renterigsdaler af Kapitaler, indsatte ifølge Bevilling	1,201 —
$\frac{1}{4}$ pCt. af Debitorerne	13,641 —

Jalt 21,310 Rd.

Hvorvidt nu dette Beløb vil være tilstrækkelig til deraf at afholde samtlige Udgifter ved Overformynderimidlernes Bestyrelse og til at opsamle det omtalte Reservesfond, vil afhænge af, under hvor mange Overformynderier Man tænker sig Midlerne inddragne. At de vilde tilstrække til at dække Udgifterne ved eet fælles Overformynderi tør, efter den Erfaring, Man har fra Kjøbenhavns Overformynderi, vel anses for afgjort. Skjøndt det nu vistnok maa indrommes, at eet fælles Overformynderi vilde medføre den simpleste, letteste og billigste Bestyrelse, har Justitsministeriet dog næret Tvivl om, hvorvidt Spørgsmaalet om eet eller flere Overformynderier tør afgjøres alene med det ovenfor fremhævede Hensyn for Die. Det kan vel ikke være Tvivl underkastet, at Lovgivningen ved at bestemme, at disse Midler fortrinnsvis skulle søges anbragte i faste Eiendomme, ikke har havt til Hensigt at afhjælpe noget Savn for Krediten, men kun tilsigtet at skaffe de Umyndige den Sikkerhed, som ansaaes for mest betryggende, og det tør navnlig anses for et Hensyn, der aldeles har ligget udenfor Lovgivningens Bestemmelser, at Kapitalerne skulde komme netop de Egne tilgode, hvorfra de indkom. Men paa den anden Side er Forholdet dog faktisk det, at de nævnte Midler efterhaanden have faaet en ikke ringe Betydning for Krediten i de enkelte Egne, idet de sædvanlig udlaanes indenfor selve Overformynderikredsens Grændser og derhos ofte i mindre Summer.

Sammendrog Man nu Midlerne under eet Overformynderi, vilde Følgen heraf uden Tvivl blive den, at Afdgangen til at erholde Laan af Overformynderimidlerne blev betydeligt vanskeligere for de mindre Landeieendomsbesiddere, og at de nævnte Midler i alt Fald ikke vilde blive fordelte ligelig over Landet. Skjøndt det er en Selvfølge, at de Umyndiges Midler bedst vilde være tjente med en Bestyrelse, der fortrinnsvis tog Hensyn til, hvad der alene gavnede dem, har Justitsministeriet dog ikke dristet sig til fuldstændigt at løsrive den nye Ordning fra de bestaaende Forhold og har derfor troet at burde bringe flere Overformynderier i Forslag, nemlig: